— Ζήτω ω.. ω.. ω..,

Καὶ ἠκούσθη ἡ γνωστὴ ἐκείνη ἀπάντησις:

— Οἱ ἡμίονοι ὡς καὶ οἱ Κύπριοι εἶναι βαθέως κεχαγαγμένοι ἐν τῇ καγδίᾳ μου!!....

*
* *

Ἀλλ' ἐν μέσῳ ὅλης αὐτῆς τῆς συγκινήσεως ἀκολουθούμενος ὑπὸ μυριάδων παίδων ἐμφανίζεται ὁ τρελλὸς τοῦ Πειραιῶς **Μανώλης** καὶ ἔξαλλος ἀπαγγέλλει τὸν κάτωθι μονόλογον:

«Ἄ! πλέον Μεγαλειότατε! Ἄ! τὸ Δομοκό! καὶ ἀπὸ τὴ ἐποχὴ ἀκόμη ὅπου ὑπόγραψαν τὸ πρωτόκολλο! Ἄ! μοῦ κατέφαγαν τὰ σίκόπεδά μου! ἄ! πλέον καταντήσαμε διακονιαρέοι! ἐδῶ Μεγαλειότατε εἶναι ἡ πατρίς (καὶ τῷ ἐδείκνυε τὸν ἀχώριστον αὐτοῦ σύντροφον, τὸ βούνευρόν του) ἐδῶ! καὶ ὁ Δημητράκης ὁ Γρίβας θά μας φέρῃ εἰς τὰ Γιάννενα! γνωρίζω τὸν κ. Τρικούπην, ἀλλ' ὁ κ. Βούλγαρης καὶ ὁ κ. Καραϊσκάκης εἶναι ἄχ! δὲν τὸ λέγω!.. ὦ βλακεία!! Ἄ! πλέον! Παραδίδομαι!!»

Καὶ ἔπεσε πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ βασιλέως κάθυγρος.

Ζήτω... ω... ω..... ω.

Καὶ ὡσεὶ ἐκπροσωπῶν τὴν Ἑλλάδα ὁλόκληρον κατασπαταλήσασαν εἰς ματαίας ἐπιδείξεις καὶ τὸν τελευταῖόν της ὀβολὸν, κάμνει τὸν ἐκπνεύσαντα παράφρονα καὶ δραματικώτερον τῆς Σάρας Βερνὰρ ψελλίζει:

«Αἰ πλέον! δὲν μοῦ ἔμεινε οὔτ' ἕνα Μπηκικίνι»

. . . . . .

Τοιοῦτον τέλος ἔλαβεν ἡ τελετὴ ἐκείνη.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ὁ *Αἰὼν* ἀποτινάσσει ὀργίλος τὴν φιλοβασιλικὴν ποῦδραν μὲ τὴν ὁποίαν τὸν εἴχομεν ἐπιπάσσει, παραλαβόντες αὐτὴν ἐκ τῆς περιγραφῆς του τῆς Στρατιωτικῆς Ἐπιθεωρήσεως. Εἴμεθα πολὺ εὐχαριστημένοι ἐκ τῆς ὀργῆς του, ὄχι ὅμως καὶ ἐκ τῆς ἀπαντήσεώς του. Μᾶς τέρπει πᾶν κοκκινάδι ὀργῆς ἀναφαινόμενον ἐπὶ τῇ ἀποδόσει φιλοβασιλικῶν αἰσθημάτων. Ὑπὸ τοιαύτην ἔποψιν μᾶς ἀρέσει νὰ βλέπωμεν πάντοτε τὸν κύριον Φιλήμονα κατακόκκινον· πιστεύομεν δὲ ὅτι συμφωνεῖ μεθ' ἡμῶν, περιφρονῶν καὶ τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ πιστευθῇ ὅτι ψιμμυθιοῦται ὁ συντάκτης τοῦ *Αἰῶνος*.

Ἡ ἀπάντησίς του δὲν μᾶς εὐχαρίστησε, διότι τὸ ἐπιχείρημά του ὅτι ἐπὶ Ὄθωνος ὠνομάζετο ἡ ἀπὸ Πολυγώνου εἰς Πατήσια ὁδὸς *Βασιλικὴ* τὸν βυθίζει περισσότερον εἰς τὰ φιλοβασιλικὰ τενάγη, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἡμεῖς μετὰ τόσης στοργῆς ζητοῦμεν νὰ τὸν ἀποσπάσωμεν. Τότε ὅλα τὰ ἄψυχα ὠνομάζοντο βασιλικὰ καὶ οἱ δρόμοι καὶ τὸ Πανεπιστήμιον καὶ τὰ Γυμνάσια καὶ τὰ διάφορα φιλανθρωπικὰ καταστήματα· διότι καὶ τὰ ἔμψυχα—δηλαδὴ ἡμεῖς—εἴμεθα βασιλικοί. Ἀλλ' ἡ περίοδος ἐκείνη παρῆλθε· διότι εἴμεθα μίαν φορὰν νήπια καὶ περιμέναμεν νὰ μᾶς κουνήσουν διὰ νὰ κοιμηθοῦμε, δὲν ἕπεται ἐκ τούτου, κύριε Φιλήμων, ὅτι καὶ τώρα θέλομεν κούνημα. Ὁ κ. Φιλήμων ἴσως πάσχει ὅ,τι οἱ ἐρασταὶ ἐκεῖνοι, οἵτινες καὶ μετὰ τὴν ἐγκατάλειψιν τῶν παλαιῶν ἐρωμένων των ἐνθυμοῦνται ἀκόμη ἂν ὄχι περιπαθῶς, ἀλλὰ μετ' εὐλαβείας, τῆς παλαιαῖς των ἀγάπαις· ἀποπειρᾶται διὰ τοῦτο νὰ ῥίξῃ τὰ φιλοβασιλικὰ αἰσθήματα εἰς τοὺς δρόμους τοὐλάχιστον, ἐπωφελούμενος τὴν μεγάλην φιλοκαλίαν τοῦ κ. Σούτσου καὶ τοῦ κ. Βαλέττα, οἵτινες τρυφῶσιν εἰς τὰς ἀκαθαρσίας τῶν δρόμων· ἀλλὰ κατεδικάσθημεν ἄρά γε εἰς ἰσοβίους Βαλέτταν καὶ Σοῦτσον;

Εἷς λογιστικὸς μᾶς εἶπεν ὅτι ὑπελογίσαμεν πολὺ ὀλίγα τὰ **ἔσοδα** τοῦ Βασιλικοῦ ταξειδίου. Ἐσκέφθημεν καὶ ηὕραμεν ὅτι ἔχει δίκαιον. Εἴχομεν λησμονήσει τὴν ἡδεῖαν προσαγόρευσιν ἣν τηλεγραφικῶς ὁ Βασιλεὺς διεβίβασε πρὸς τὸν πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως. Θεέ μου! μὲ τί καμάρι ἐδημοσίευσε τὸ μέγα γεγονὸς ἡ *Ὥρα*. Κρῖμα τὴν ἀγγλικήν της ὑπερηφάνειαν. Ὁ Ἡσαῦ ἐπώλησε τὰ πρωτοτόκιά του δι' ἕνα πινάκι φακῆς. Ἡ *Ὥρα* ἔγινε Μενιδιάτισσα δι' ἕνα *Καλημέρα Σας*. Αὐταῖς ἡ βασιλικαῖς *Καλημέραις* ἐνεργοῦν σὰν βιτριόλι. Καὶ τὸ βιτριόλι δυστυχῶς δὲν βγαίνει ποτέ.

Εἷς τὸ δικαστήριον προχθὲς εἷς ἔχων ἄῤῥενα ἵππον ἐνῆγεν ἄλλον ἔχοντα θήλειαν ἵππον, κατηγορῶν ὅτι ὁ τελευταῖος προήγαγε τὴν ἵππον του εἰς τὸν ἵππον του καὶ ὅτι οἱ ἐντεῦθεν γεννηθέντες ἔρωτες ἐξησθένησαν τρομερὰ τὸν δυστυχῆ ἐραστήν· ἐζήτει ἑπομένως τὴν προσήκουσαν ἀποζημίωσιν.

Γνωρίζομεν πολλὰς Ἀθηναίας δεσποίνας αἵτινες ἠδύναντο νὰ ἐναγάγωσι μὲ περισσότερον δίκαιον τὰς ἀντιζήλους των, αἱ ὁποῖαι στέλλουν εἰς τὴν συζυγικὴν παστάδα ἐξησθενημένους εἰς βαθμὸν ἀπραξίας τοὺς ἵππους τῶν δεσποινῶν.

Καὶ ἐν Πειραιεῖ καὶ ἐν Ἀθήναις οἱ κλητῆρες τῆς ἀστυνομίας καὶ αὐτοὶ οἱ ὑπαστυνόμοι δέρονται, τραυματίζονται, πυροβολοῦνται, ἐνῷ οἱ πολῖται εἶναι πολὺ καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν των. Τὸ κακὸ αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται. Εἶναι ἀφιλάνθρωπον νὰ ἀφίσωμεν ἐπὶ πλέον ἐκτεθειμένα εἰς τόσους κινδύνους τὰ τρυφερὰ αὐτὰ ὄντα. Προτείνομεν ἐπὶ τέλους ὅπως τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν ἀποσπάσῃ ἐκ τῆς ὅλης δυνάμεως τοῦ ἐνταῦθα σταθμεύοντος στρατοῦ ἕνα ἢ δύο λόχους, προωρισμένους νὰ φρουρῶσι τοὺς κλητῆρας. Τοὐλάχιστον ἕκαστος κλητὴρ νὰ φρουρῆται ὑπὸ τριῶν στρατιωτῶν.

Τί ἄκαιρος ἡ περὶ ὑπονόμων καὶ δυσωδίας τῆς πόλεως Ἀθηνῶν συζήτησις, καθ' ἣν στιγμὴν οἱ Παρίσιοι πνίγονται ὑπὸ ἀκαθαρσιῶν καὶ τῶν ἀρωμάτων αὐτῶν. Τώρα δηλαδὴ ποῦ ηὕραν ἀφορμὴν αἱ Ἀθῆναι νὰ ὀνομάζουν τοὺς Παρισίους συναδέλφους, τώρα φωνάζει ὁ ἰατρὸς Βάφας ἐναντίον τῶν ἀκαθαρσιῶν. Τὴ δουλειά σου, κύριε Σοῦτσε, τὴ δουλίτσα σου.

Ὁ Διοικητὴς τῆς Κρήτης ἀκούομεν ὅτι πάντοτε καυχᾶται ὡς *δικαιοκρίτης*.

Μὰ τότε πῶς δὲν ἀναγνωρίζει *δίκαιο Κρήτης*;

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ

Ἐνώπιον μαγαζείου ὑπὲρ τὴν θύραν τοῦ ὁποίου ἀναγινώσκεται ἡ παράλογος ἐπιγραφὴ «*Ἐμποροπωλεῖον*» ἵσταται Γερμανὸς περιηγητὴς καὶ ἐπιμόνως καταγινόμενος νὰ ἐννοήσῃ αὐτὴν ἀναδιφᾷ πρόχειρον τομίδιον ἐπιζητῶν βεβαίως τὴν λέξιν «ἐμποροπωλεῖον». Ἐπὶ τέλους ἀπελπισθεὶς προσφεύγει εἰς τὸν ἐμποροπώλην τοῦτον καὶ μετ' ἐρρίνου ἐξίσου καὶ λαρυγγώδους ἐκφορᾶς: